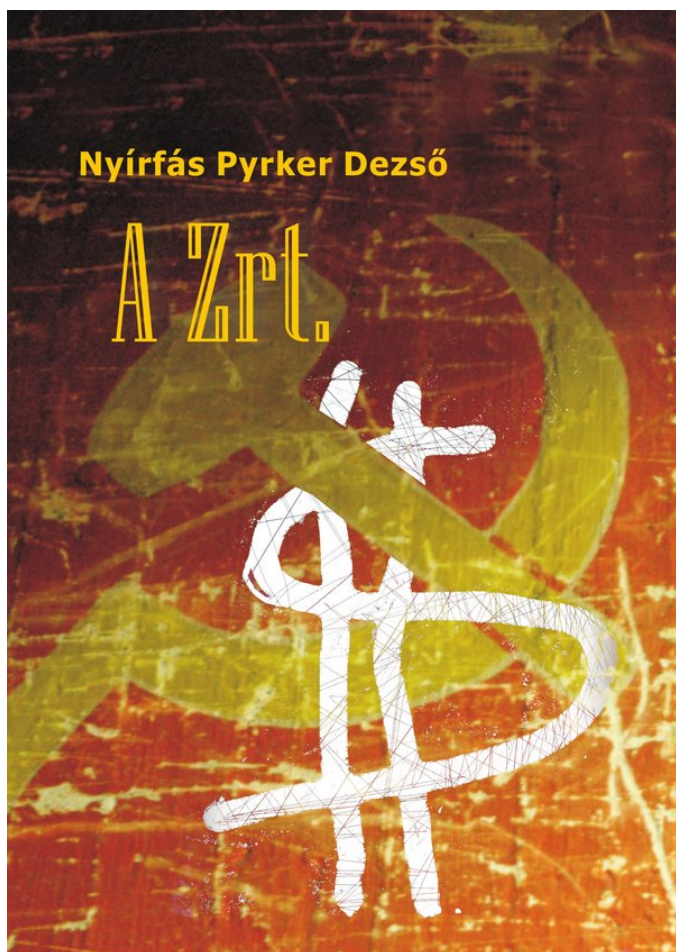

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet
weboldalán:

<http://podpress.hu/Nyirfas-Dezso/>

© 2008 Nyírfás Dezső

© 2008 Ad Librum Kft.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanevei.

A könyv adatai:

Szerző:	Nyírfás Pyrker Dezső
Cím:	A Zrt.. Politikai krimi
Kiadás:	Ad Librum Kiadó
Kiadási év:	2008
ISBN:	978-963-9888-13-5
Terjedelem:	380 oldal
Méret:	A5
Ár:	2990 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

NYÍRFÁS PYRKER DEZSŐ

A Zrt.

Politikai krimi

**Budapest
2008**

© Nyírfás Dezső

Szerzői kiadás

ISBN 978-963-9888-13-5

Kiadási szolgáltatások:
PodPress (Ad Librum Kft.)

Korrektúra: Gáspár Ildikó

Borítóterv: Glied Viktor

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el
az alábbi címen:
<http://podpress.hu/Nyirfas-Dezso/>

*Csak az a titok, amit egy
ember sem tud!*

Óindiai bölcsesség

Az írás fikció, minden esetleges hasonlóság élő vagy elhunyt személyhez vagy eseményhez a véletlen műve.

*A könyvben szereplő Xes családnév
helyes kiejtése: „Ikszes”.*

Xes Oszkár

A reggeli busz tele volt. Főleg nyugdíjasok mentek valamelyik nagyáruházba vásárolni, vagy éppen a piacról igyekeztek hazafelé zöldségekkel tele táskákkal. Xesnek csak egy elegáns táskája volt, benne a reggeli kormánylap, szemüvege, kulcsai és egy kis csomag kutyaeledel. A kocsija szervizben volt, ezért kellett autóbusszal utaznia. Nem örült neki. Általában irtózott azoktól, akik arra kényszerültek, hogy a tömegközlekedési eszközöket igénybe vegyék. A baloldalon ült, egyikén azoknak az egyes helyeknek, amelyiken nem kellett mások mellett szorongania. Az előtte lévő hasonló ülésen egy fiatal nő ült és egy népszerű magazint olvasott. Mielőtt helyet foglalt, futólag megragadta figyelmét a nő pólóingjének dekoltázsa, amely látni engedte a két bájos vonalú kebel felső harmadát.

A forgalmas úton a járművezetőnek gyakran kellett fékeznie, majd gyorsítania. Az álló utasok hol előre, hol hátra tántorodtak. Xes a kellemetlen rángatásokat úgy védte ki, hogy jobb kezével megkapaszkodott az előtte lévő ülés fölé ívelő kapaszkodóvasba, aminek az lett a következménye, hogy a nő meztelen háta minduntalan érintette Xes kapaszkodó kezét. Az érintést nem találta kellemetlennek.

– Bársonyos a bőre! – gondolta.

A nőn vállig érő barna haja rendetlennek látszó tincsekben omlott hátra. Valami gondja volt velük, mert minduntalan ezeket a tincseket babrálta. Ujjai néha érintették Xes kezét. Nem tűnt úgy, hogy zavarta volna, még ez az érintés sem. A férfi kíváncsian, merész játékba kezdett. Anélkül, hogy kezét felemelte volna a vasról, csupán tenyerével érintette azt, és ujjaival beletúrt az előtte lévő hajzuhatagba. Ezt már észlelhette a nő, mert hirtelen mozdulattal hátrafordult: dühös, felháborodott pillantása azonnal meghökentté, zavarban lévővé változott. A várt, szemtelenkedő fiatalabb férfi helyett egy keskeny, gyűrött arcú öregembert látott, akinek dús haja fehér ezüstként csillogott a

reggeli nap fényében, és akinek bal keze a szájához emelve a „csitt” jelet mutatta, és szemei mintha valami fagyasztó erőt sugároztak volna. Ettől néhány másodpercre mintha megbénult volna, majd, mint aki erőt vesz magán, megkérdezte, még mindig félig hátrafelé fordulva:

– Mit akar tőlem?

A busz állóhelyein szorongó utasok, ha észre is vettek valamit a jelenetből, nem figyeltek rájuk. Xes most már azt is látta, hogy a lány nem lehetett idősebb 25 évesnél, nem viselt gyűrűket, arcán nyoma sem volt az annyira divatos pirszingeknek, hibátlannak látszó bőrén, legalábbis a nyakán és a vállán nem látszott tetoválás.

– Mit akarok? Akarjak valamit? Például, el tudnék játszogatni a hajával. Pontosabban a hajával is.

A lány nem válaszolt. Visszafordult menetirányba, újságját eltette a bevásárlótáskájába, és udvariasan helyet kért az első ajtó felé útjában álló utasoktól. A következő megállónál leszállt. Xes a helyén maradt, bár megfordult a fejében, hogy követnie kellene a bársonyos bőrű leányt, de meggondolta magát. Arra gondolt, vajon a lány visszapillant-e. De ha meg is tette volna, az utasok miatt már nem láthatta. – Nem számít. – Tudta, hogy még át kell szállnia egy másik járműre, és még vissza is kell érnie a városba, de a kutyaeledel levitelét megígérte Mirjamnak, és semmi kedve sem volt sokat késni, és elviselni feleségének szitokrohamait, vagy – ami talán még rosszabb – a kibírhatatlan, vége-hossza nincs nyafogását.

– Nő van – gondolta – mindig van, ilyen bőrű, olyan hajú. Soha nem volt hiányom bennük, még most, 76 évesen sem. Igaz, szeretem megkapni mind, akiken megakad a szemem. A fiúkat is.

Gondolatai visszatértek Mirjamhoz, aki immáron 48 éve a felesége, és akinek már nagyon régen nem bársonyos a bőre, hanem izzadt, zsíros, és ha nem keni magát valami krémmel, akkor még szaga is van, olyan, mintha penész lepte volna be. Áporodott, mosdatlan. A feleség, akinek

haja már alig van, kopaszságát különböző parókák alatt rejtgeti, idomtalanul kövér arca felett. Akinek valamikor csodás lábai, mostanra már ízléstelen visszerekkel behálózott pipaszár vékonyságú oszlopok, mint hordót cipelik lihegve az elhízott testet. A feleség, akitől nem tud megszabadulni, bármennyire is szeretne. Ha nem tartana a következményektől, már régen megfojtotta volna. Az asszony gazdag, nagyon is az. Ezért nem lehet otthagyni. Ráadásul ott van az asszony fia is. A fiú, akinek nem ő az apja, de akit ő segített olyan hatalomhoz jutni, amilyenhez ő maga egész pályafutása során, hatalma csúcsán sem jutott. Xes nehezen vallotta be, de magában elismerte, hogy fél a fiútól. És közben kedveli is. Persze ez nem volt mindig így. Volt, amikor még nem kellett tartania senkitől, megvédte őt az ajándékba kapott állampolgárság, amit akkor kapott meg a szovjet elvtársaktól, amikor a követségen szolgált Moszkvában. Szovjet állampolgárság! Aztán jöttek a változások. Eldönthette, hogy ukrán akar-e lenni, vagy orosz. Az oroszot választotta. Két felejthetetlen évig szolgált Moszkvában. Hazajött, amint az elvtársak elsikálták a sortűz ügyet. Sikerült olyan csendet teríteni a történetekre, hogy biztos lehetett abban, mindenki elfelejtkezett róla. Ez az állampolgárság segített, amikor Poros Jenő az utcán felismerte. Botrány lehetett volna, de minden jóra fordult, akkor legalábbis úgy látszott, különösen, amikor Poros lányát, Mirjamot feleségül vette. Mindjárt lett egy fia is, Mirjam fattyúja, akit a nevére kellett vennie. Az elmúlt években, amíg ő Moszkvában volt, Porosnak valahogy nagy befolyása lett. Komoly erők támogatták, ezért aztán a pártban is helyeselték a lépést. A gyerek apjáról nem tudott senki semmit. Mirjam sem kereste a kapcsolatot, pedig sok férfi barátja közül az elsőre, a gimnázium tornatanárára, a gyermeke apjára jól emlékezett.

A busz nagyokat zökkent a megállóknál megsüllyedt aszfalton. A nő helyére leült egy kopott ruhát viselő idős

férfi. Xes elvette kezét a kapaszkodóvasról. Nem akarta, hogy annak az embernek a kabátja a kezéhez érjen.

– Egy koszos hajléktalan! Az ilyenek talán tetvesek is!

Xes nem kedvelte a szegénységet, egész pontosan olyan szagot képzelt köréjük, amit nem szenvedhetett.

– Nem baj, ha félnek. Sokkal könnyebb kormányozni, irányítani az olyan társadalmat, amelyiken eluralkodott a félelem. A félelemgerjesztés egyszerű hatalomtechnika. Ha okosan élnek vele, akkor a hatalom bátyái megingathatatlanok maradnak. A másik módszer már működik. A megosztás. Haha. A legtöbben már nem bíznak egymásban sem. Az a kettő talán, de az is lehet, hogy nőügyről van szó. Ezek a kölykök tudják a megoldást. Füttyülnek a világra. A szex az egyik kábítószer. Az államnak még pénzébe sem kerül. Most mondja valaki, hogy nálunk nincs szabadság.

Xes arcának ráncai átrendeződtek, talán észre sem vette, hogy elégedett mosoly ömlik el az arcán. A fiára, nevelt fiára gondolt. A hatalom egyik technikúsára.

– Okosabban végzik a dolgukat, mint ahogy mi tettük. Látszólag semmi erőszak. Megfelelő sajtótermékek. Ösztönökre épített televízió-műsorok. Mi kell még?

Megérkeztek a busz végállomására. Innen a hegyi járat-tal néhány megállót kellett még utaznia, hogy megérkezzen céljához. Az erdők ölelte domb oldalán épült a családi nyaraló, amit még Mirjam vásárolt meg szinte fillérekért a helyi önkormányzattól. A klasszicista épületet rendbe kellett hoztatni, modernizálni, hogy megfeleljen Alexander elképzeléseinek, és az amerikai lánynak, akit a fiú ide akart hozni. Az is kellett, hogy elég nagy legyen ahhoz, hogy vendégeket lehessen elhelyezni, ha a helyzet megkívánja.

A kutya nekiesett a táljába borított száraz eledelnek. Xes kinyitotta a lakás bejárati ajtaját. Körülnézett bent. Tudta, hogy rövidesen kint fognak lakni néhány hétig, mert Mirjam a nyár egy részét szereti itt eltölteni, egészen addig, amíg az unalom annyira hatalmába nem keríti, hogy

vagy visszamenekül a városba, vagy leviteti magát a horvátországi Neumba, ahol a másik nyaralójuk várja őket. Xes kedvelte a helyet, és már megvoltak az ottani kapcsolatai. Végigjárta a lakást, benézett minden helyiségbe, ellenőrizte az ablakokat, a zárat. A környéken elég sok házba betörték. Nem ártott az óvatosság. Amikor mindent rendben talált, körülnézett a kertben is. Az orgonabokrok még vetélkedtek egymással, melyik pompázik több virággal. Az egyik bokorból valami madár rebbent fel, Xes önkéntelenül követte a röptét. A madár legalább akkora volt, mint egy galamb, de nem az volt. Karcsú, barnás mintázatú testének tollai megcsillantak a napfényben, magasra szállt, de nem messzire. Könnyedén repült, kecsesen, nem úgy, mint a varjak. Azokat felismerte volna. Ez a madár idegen volt és gyors. Hirtelen lebukott és a kerítésen túl lecsapott valamire. A kerítés egy kőfal volt, azon tűnt fel újra. Horgas csőrében valami kis állatot tartott. Úgy tűnt, mintha a madár Xest nézte volna, aki a madár szemeiben gyanakvást, gyűlöletet velt látni. Ezt megértette az öregember. Ő sem szerette, ha nézték, amikor áldozataival elbánt.

A kert ápolat volt, a fák gondozottak. Azt a pénzt, amit kifizettek érte mindenesetre megérte. A munkát egy közelben lakó család végezte. A férj, egy régi elvtárs, Poros egyik cégénél, a PORCO-nál dolgozott nyugdíjazásáig. Megbízható ember volt. Xes biztos volt abban, hogy a kuvasz ügyben nem jár el a szája. Viszonzásul elnézte neki a gyümölcsök, zöldségek rendszeres megdézsmálását. Néhány perces nézelődés után visszament a házba, bekapcsolta a riasztókat. Azok egy megbízható őrzőcéghez voltak beköthetve. Tudta, hogy riasztás esetén embereik elég rövid idő alatt fel tudnak jutni a házhoz. Bezárta a házat, majd a megtévesztően szelíd pofájú eb által követve kilépett a kapun. Lassú léptekkel ballagott lefelé. Kellott a gyaloglás, az orvosok is ajánlották neki, hogy járjon sokat, és főleg a tiszta levegőn. A fiatalabb éveiben mértéktelenül elfogyasztott cigaretták alaposan megmérgezték hörgőit. Hiába ke-

zelték hosszú ideig, a tüdejét műteni kellett, és egy jókora darabot ki is vágtak belőle. Fent a dombon nem volt hiány a jó levegőben, mégsem szeretett itt lenni. Bent a városban érezte jól magát, az elpiszkolódott emeletes házak szürke jéghegyei között. Őt nem zavarták a hulló vakolatok, az értelmetlen falfirkák, a koszos, takarítatlan utcák, ám a kapualjakba behúzódó hajléktalanok már bántották a szemét. Ha tehette volna, valamennyit saját kezűleg lelőtte volna.

Az út lefelé üres volt, néptelen. Hétköznapi délelőtt, akinek munkája volt, dolgozott valahol. Xesnek nem nagyon voltak gondolatai. Nem vette észre az út által kettéosztott erdő lélegzését, az egymásnak üzenő fák suttogását, és azokat a csendes hangokat, amelyek a bokrok közt élő lényektől áradtak, és a késő tavasz folyamatos ünnepléséről szóltak.

Xes a múltjára sem gondolt. Általában nem szívesen emlékezett, talán azért, mert nem is akart elszámolni a halottakkal, akik neki köszönhették halálukat. Emlékei ellenőrizetlenül kószáltak agyában. Még mindig hitte, hogy a sortűz, amit elrendelt ötven évvel ezelőtt, szükséges volt az állam érdekében, amely jelenleg ugyan nem egészen olyan, amilyen akkoriban volt, de könnyen ismét olyan lehetne. A mag, amit akkor elvetettek, már hozza gyümölcsseit. Agyán végigfutott jelenlegi helyzete. Tulajdonképpen nem panaszkodhatna. Mindene megvan, amit csak akar, bár Mirjam nagy ár volt, de már nem számít. Aki számít, az Xes Alexander, a fogadott fia, aki a közösen alkotott gazdasági birodalom uralkodója. Nem akármilyen birodalomé. Az anyavállalat, a PORCO Zrt., mint a rák az élő testben, már létrehozta saját gócpontjait. Már régen nemcsak a csodálatosan jövedelmező ingatlankereskedelem, hanem az ingatlanfejlesztés a legfontosabb tevékenység, mert ebbe aztán minden belefér. Belefér a PorRat Kft. számvizsgáló és tanácsadó iroda, a PorKer Kft., a maga országos üzlethálózatával, a PorTrans Kft., az egyre növekvő járműflottájával,

amelyik nemsokára talán a tengeri fuvarozásban is érdekelt lesz. Végül, de nem utolsó sorban ott van a PorCredit Kft., a bank, amelyik a külföldi beruházókkal közösen biztosítja a már nem csak országos méretű tevékenység pénzügyi hátterét. Azt is tudta Xes, hogy egy újabb fontos vállalkozás megindítása napirenden van, éppen az ő személyes javaslatára. Éspedig a tájékoztatás területén. A PorPress Kft. egyelőre egy napilap, de a továbbiakban egy televízió-csatorna létrehozását is fontosnak tartja. A nyomda már kész akármilyen nagy állami megrendelést teljesíteni. A PORCO név már országosan is ismert és elismert márka. Azt azonban csak kevesen tudják, hogy a cég legnagyobb sikere kevésbé ismert. Az, hogy jelentős politikai erők állnak a cég szolgálatában. Tulajdonképpen nem sok minden történhet a kormányon belül, a cég szándékai ellenére. Bizonyos nemzetközi erők védelme alatt áll a PORCO, és 2002 óta már szinte megtámadhatatlan.

Mirjam és az apja határozta el, hogy kifelé nem fognak hivalkodó életformát mutatni. A luxus csak a látszatok mögé volt rejtve. A látszat pedig csak mérsékelt gazdagságot mutathat. Xes is tudta, hogy igazuk van. A hivalkodás még több ellenséget teremthet, akiből azért mindig volt elég. Az autóbusz-megállóban várakoznia kellett. Az időt arra használta fel, hogy a nem túl nagy számú, vele együtt várakozókat figyelje. Szemét sötétített napszemüveg mögé rejtette, így nem keltett feltűnést azzal, hogy egy-egy férfit, nőt hosszabb ideig figyelt.

Farmer-nadrágban, könnyű pulóverben, kihajtott inggallérral egy fiatal férfi keltette fel leginkább a figyelmét. A „célszemély”, ahogy a régi zsargonban megfogalmazta magának, az egyetlen ellenzékinek tekinthető napilapot olvasta. – Egy ellenség – állapította meg Xes, és elképzelte, hogy egy vasmarok szorításában milyenre torzulna az arca. Két nő, akik ismerhették egymást, az egyik népszerű tévé műsorát tárgyalták meg. Tetszettek nekik azok a fiúk, akik valamiféle versenyben mutogatták férfiúi bá-

jaikat. A busz befordult a sarkon, amikor egy karcsú, magas lány tűnt fel a másik irányból, gazella könnyedséggel futott, futás közben is mosolyt sugároztak szemei és a szilva alakú bájos arca. A busszal egy időben ért a lány a megállóhoz. Az újságolvasó férfi már csak fent a buszon tudta üdvözölni a kipirult arcú lányt, aki hozzásimult, és bronzvörös hajzuhatagával szinte eltakarta csókjukat a bosszankodó Xes szemei elől. A buszon igyekezett úgy helyet foglalni, hogy szemmel tarthassa a fiatalokat. Azok ketten ügyet sem vetettek rá. Látszott rajtuk, hogy összetartoznak. Amikor helyet foglaltak, látta a lány arcát. Különös arc volt az. Nem szép, hanem megkapó. Különleges – gondolta Xes, és megpróbálta beskatulyázni gondolatban a leány vonásait. Nem sikerült. Az arcra először azt a jelzót találta, hogy mozgékony. Valamelyik izom rajta szinte megállás nélkül dolgozott. Két, nagyra nőtt, barna szeme fényesen csillogott, amint figyelmesen hallgatta társát. Homloka hol ráncba futott, hol kisimult, s ha mosolygott, az orrától a szája sarkáig futóárok mélyült. – Majd vén korában lesznek azok nagyon mélyek – gondolta Xes –, ha megéri.

Amikor nevetett, egészen átrendeződött a lány arca, és olyan szépséget sugárzott, amit nem lehetett sehova sem besorolni. Intelligens szépség, gondolhatta volna Xes, ha ismerte volna ezt a fogalmat.

Nem tudhatta, hogy a fiú és a lány nem csak szerették egymást, hanem összekötötte őket közös munkájuk is, egy dokumentum összeállítása egy különös hatalom kialakulásáról, a PORCO Zrt. múltjáról, jelenéről.

Ők sem tudhatták, hogy Xes, az a szikár, napszemüveges, idős férfi, akivel együtt utaztak, még szerepet kaphat közös jövőjükben.

Poros Mirjam

Miután megözvegyült Poros Jenő, csak egy egészen rövid ideig érezte úgy, hogy kiüresedett, céltalanná lett az élete. Elég hamar rájött, hogy tartalmassá teheti életét, ha mindent elkövet, hogy lánya, és a méhében hordozott gyermeke számára olyan életet biztosítson, amelyet önmaga számára már elképzelhetetlennek tartott. Ügyei igazán jól alakultak. A gyár, amelynek ugyan nem kinevezett első embere volt, de az igen, akinek az akarata számított, aki mindig és sikeresen úgy irányította a háttérből az állami tulajdonban lévő gyár ügyeit, hogy abból neki személyesen nem kevés haszna származott. Gondja volta arra is, hogy akik névlegesen a gyár élén álltak, szintén elégedettek legyenek. Azt már régen tudta, hogy valamilyen módon mindenki megfizethető. Mirjam a legjobb körülmények között hozhatta világra gyermekét, akit saját nevére vett, és akinek a Sándor nevet adta. A gyerek apját nem kívánta értesíteni, kalandját az egykori tornatanárával igyekezett elfelejteni. Viszont egyre jobban érdekelték apjának ügyei. Poros csak hozzá volt következetesen őszinte, ügyeiről neki beszámolt, és ezt soha nem bánta meg. Lassankint, talán észre sem vette, de Mirjam a tanácsadója lett. A kapott tanácsok rendre hasznosak és kifizetődőek lettek. Poros számára is meglepetés volt a lánya. Mirjam, akit megbocsátható módon kissé léhának tartott, és akiről még azt is feltételezte, hogy iskolai sikereit is azoknak a támogatásoknak köszönhette, amelyeket ő nyújtott a várhelyi gimnáziumnak, ezúttal áldott üzleti tehetséggel rendelkezett. Az apa és lánya közti kapcsolat a kis Sándor megszületésével tovább erősödött. Mirjam jó anyának bizonyult, Poros pedig büszke nagypapa lett. Mind a ketten szilárdan elhatározták, hogy a gyereknek a legjobb körülményeket biztosítják, és amikor eljön az ideje, mindent elkövetnek, hogy alaposan felkészítsék egy fényes jövőre. Poros nem hanyagolta el a politikai életben szereplő ismerőseit és kapcsolatait sem.

A gyár alkalmazásában lévő műbútorasztalosok remekei – az alkotók tudta nélkül – rendre magas beosztású politikai vezetők otthonába kerültek. Szép, sőt elegáns családi otthonokat építettek a gyár költségén, a gyár anyagaiból, anélkül, hogy az építők tudhatták volna, hogy ki fogja lakni a házakat. Az építők csak Porost ismerhették.

A módot Mirjam tanácsolta apjának:

– Soha ne engedd, apu, hogy a kivitelezők kapcsolatban legyenek a megrendelővel. Mindig te legyél közöttük a közvetítő. A megrendelőknak kényelmesebb, ha csak veled kell tárgyalniuk. A kivitelezők meg tőled függenek. Hagyd őket egy kicsit lopni, csak ne vigyék túlzásba, és te közben mindent tudj mindenről. Azt soha ne tudják meg, hogy neked mi és mennyi hasznod származik a dologból. Hálát ne várj senkitől, de mindent tudj, amit az emberek titkolnának.

Mirjam valósággal elvárásolta apját tanácsaival. Lassan, ahogy az idő múlt, már nagyon ritkán történt, hogy ne kérte volna ki előre lánya tanácsait. Egy fontos döntést azonban mégis önállóan hozott meg. Ez a dolog az-után történt, hogy a Párt kongresszusán, ahol ő mint vendég jelenhetett meg, ismerősnek tűnt a mellette ülő férfi. Nem kellett sokáig gondolkoznia, egy percre sem tartott, hogy felismerjék egymást. Egy utcai találkozás után még lettek volna aggodalmai. Xes még emlékezett arra, hogy már a várhelyi nyomozás során szomszédjának kivételezett bánásmódot kívántak felsőbb helyről. Porosnak bizonyos sejtései voltak arról, hogy a rendőrtisztnek, aki jelenleg elegáns és divatos civilbe van öltözve, valami köze lehetett szeretett feleségének, Izának a halálához.

Xes széles mosollyal fordult szomszédjához:

– Nahát, Poros elvtárs, de jó régi ismerősökkel találkozni!

– Tudja mit, én nem vagyok nagyon elragadtatva magától.

– Hát volt egy kis kellemetlenség, tudom, de az életben mindig történnek félreértések.

– Például egy sortűz az ünneplő tömegre?

– Sortűz? Ahhoz nekem csak annyi közöm, hogy teljesítettem a kötelességemet. Azt tettem, amit parancsoltak. Tudja, ahol gyalulnak, ott hullik a forgács.

– Azt tudom, hogy az én feleségem is „forgács” lett.

– Sajnálom. De tudja mit, Poros elvtárs? A kongresszus mai napjának egy óra múlva vége lesz. Azt ajánlom, hogy beszéljük meg a dolgot fehér asztal mellett. Kérem, fogadja el a meghívásomat, elvtársak között ne legyen félreértés.

A kér férfi együtt vacsorázott a sportklub vendéglőjében, ahol a hatalom akkori képviselői remek kiszolgálás mellett jól érezhették magukat. Finom bort szolgáltak fel az elvtársaknak filléres árakért. Xes meggyőzte Porost, hogy ők ketten egy oldalon állnak és semmi ok sincs arra, hogy ne a legjobb barátoknak tartsák egymást, különösen nem a második palack villányi kékfrankos után. Poros nem szokott hozzá a borhoz, a sör volt a kedvenc itala, ezért hamar korlátozódott ítélőképessége. Ezért-e vagy másért, amikor elbúcsúztak egymástól immár nagy megértésben és barátságban, meg is hívta Xest, a régi ismerőst és új barátot a lakására, egy mielőbbi látogatásra.

Poros Mirjam sem tehetette meg, hogy ne legyen munkaviszonya valahol. Ezért egy nem túl nagy elfoglaltsággal és erőfeszítéssel járó állást vállalt egy divatos belvárosi fodrászszalonban, ahol mindössze négy órát kellett naponta eltöltenie. Ez az állás kitűnő alkalmat nyújtott ahhoz, hogy a hatalmon lévők asszonyaival a legjobb kapcsolatot ápolja. A bérének nem tulajdonított jelentőséget. Szabadidejét szívesebben töltötte kisfiával. A gyerekekre, amíg az anyja az üzletben volt, egy jól megfizetett nyugdíjas asszony vigyázott.

Mirjam, amikor megtudta apjától, hogy a volt politikai tiszt vendégük lesz, két napig duzzogott, de amikor arról is tudomást szerzett, hogy Xes még mindig a rettegett titkoszolgálat tisztje, annak ellenére, hogy a külügyminisztérium munkatársának számít, beleegyezett abba, hogy nem

utálja ki a lakásból apja vendégét, hanem eljátssza a jó háziasszony szerepét. A legifjabb Poros, a kis Sándor már kétéves volt akkor, amikor Xes egy hatalmas csokor virággal és egy palack szovjet pezsgővel megérkezett a Porosék által lakott budai villába. Mirjam akkor még őrizte korábbi szépségét, bár idomai teltebbek lettek, és ez még vonzóbbá tette őt a férfiak körében. Xes sem volt kivétel. Ő is végiggondolta azokat az előnyöket, amiket egy jómódú háttérrel rendelkező feleség jelenthet számára, aki ráadásul csinosabb is az átlagnál. Az, hogy van egy fia, nem igazán jelentett hátrányt. Azt nem sejtette, hogy Mirjam hajlandóságát, amit Poros Jenő megígért neki, a titkos-rendőrségi beosztásának köszönhetette, amiből Mirjam jó megérzéssel jelentős anyagi előnyökhöz való jutást remélt, sokkal inkább, mint esetleges férfiúi képességeinek. Tudta, hogy a titkok tudása általában jövedelmező.

A házasság Poros Mirjam és Xes Oszkár között mint üzleti szerződés jött létre, a feltételeket írásban rögzítették, és garanciákkal bátyázták körül. A megállapodás lényege az volt, hogy Xes élete végéig élvezi a Poros család vállalkozásaiból származó anyagi előnyöket, de nem tulajdonosa a vagyon egyetlen részének sem. Az örökösödés tekintetében pedig arról szólt a szerződés, hogy Poros Jenő halála után mindent Mirjam, az ő elhunytja esetén kizárólag fia, Poros Sándor örökölhét. A házasságból második gyerek nem kívánatos. Ha a felsorolt tulajdonosok elhunynának, a vagyont és érdekeltségeket egy vallásos alapítvány örökli, amely Xes Oszkárnak köteles élete végéig egy svájci frankban meghatározott, de hazai valutában folyósított járadékot fizetni. A megállapodás nem tartalmazott semmilyen kötelmet a házastársi hűséggel kapcsolatban. Ez a tény mindkét félnek meglehetősen nagy szabadságot jelentett. Ezzel a szabadsággal mind a két fél, diszkréten ugyan, de korlátozás nélkül élt. Az első közös év, amit együtt töltöttek a Poros otthonban, meglehetősen sikeres volt. Kialakultak azok a módszerek, amelyekkel Xes hozzájárult a Poros

vagyon növekedéséhez, anélkül, hogy bármilyen szabálytalanságot elkövettek volna.

Xes rendszeresen tudomást szerzett azokról a politikai perekről, amelyekben a kihirdetett és jogerős ítéletek az elítéltek vagyonának elkobzásával jártak. Az ily módon az állam tulajdonába került vagyon egy úgynevezett bizományi áruházba került értékesítésre. Ettől kezdve megnyílt a lehetőség Poros Jenő számára, hogy értékes ingóságokhoz jusson, olyanokhoz, amelyeknek művészi vagy antikvitási értéke többszöröse volt annak az árnak, amit ki kellett fizetnie értük. Mirjam hálás feleségnek mutatkozott. Hozzájárult ahhoz is, hogy felvegye férje nevét, sőt kisfiának a nevét is megváltoztatták, a gyermek hivatalosan Xes Alexander lett. A Sándor névnek Alexanderre történő megváltoztatását Alexander Armin Arminovics kedvéért választották, aki elvállalta a névadó apa tisztségét. Armin Arminovics a Szovjet Nagykövetség kereskedelmi attaséja volt, Xes régi ismeretsége és annak a vállalatnak befolyásos támogatója, amelyben Poros nagy befolyással bírt. Voltak közös vállalkozásaik is, amelyeknek részletei nem igazán voltak nyilvánosak.

Armin Arminovics nagy tisztelője volt Mirjamnak, aki iránt alig titkolt és vissza nem utasított vonzalmat érzett. Az sem befolyásolta kapcsolatukat, hogy Jelena Kudasovna Arminovna hasonló érzelmeket táplált Xes Oszkár iránt. Mindannyian tudomásul vették ezeket a vonzalmakat, amelyek a Poros villában rendszeres gyakorisággal történő találkozásaik során közös, pikáns élményekben találtak kiteljesedést.

Poros Jenő nem vett részt az ilyen alkalmakban. Igényei egyszerűek maradtak, és szabadidejét olyan ismerősök körében igyekezett eltölteni, ahol nem kritizálták vulgáris stílusát, és megosztották vele a sörivás gyönyörűségeit, vagy türelmesen hallgatták meg ifjú korában elért szerelmi sikereinek kellő mértékben kiszínezett történeteit. Még az sem zavarta a söröző közönségét, hogy az ital-számláikat rend-

szeresen ő fizette ki. Népszerűsége és bőkezűsége a söröző csaposa és vendégei körében közmondásos volt. Kevesen tudták, hogy a különben elegáns belvárosi söröző, a Poros birodalomnak értékében tulajdonképpen jelentéktelen, de hasznosságában nagyon is fontos része volt.

Alexandert nem járatta az anyja óvodába. Hároméves korától kezdve a kis Alexander, Arminovics jóvoltából egy orosz tanítónőt kapott, aki játékosan és szigorúan, mindemellett eredményesen megtanította a gyereket oroszul beszélni. Az ifjú Alexander hétéves volt már, amikor nagyapja, a kedvenc sörözőjében, söröskancsóval a kezében hirtelen lefordult székéről. A kihívott mentők már csak a halál beálltát tudták megállapítani. Szívinfarktusa gyorsan végzett vele, és csak villanásnyi fájdalommal járt, Poros arcán csak a meglepődés vonásai látszottak.

A temetésen nemcsak a legközvetlenebb család, munkatársak, a pártbeli barátok és ismerősök, a söröző törzsvendégei, hanem a hitközség egész vezetősége megjelent. A rabbitól tudta meg Mirjam, hogy Poros elhunytával jelentős támogatójuktól búcsúznak. Mirjam megígérte, hogy a továbbiakban is számíthatnak a Poros család támogatására, annak ellenére is, hogy ő maga nem gyakorolja vallását. Az öreg rabbi megjegyezte, hogy az Úr számon tartja a jótetteket.

Poros elhunytával csak átmenetileg szünetelt az a jól bejáratott tevékenység, ami a vállalat segítségével folyt, de igazi fennakadás nem volt, csupán ezúttal kizárólag Mirjam kezébe futottak össze azok a szálak, a kapcsolatok, amelyeket Mirjam már nagyon jól ismert, és őt is ismerték a megfelelő emberek, akikre számíthatott.

A fodrászszalon útján szerzett ismeretek segítségével Xesnek új lehetőségek felé is nyíltak ki ajtók. Mirjamnak nem kellett belépnie a pártba. Mint kívülállónak a párt jobban hasznát vehette azoknak az információknak, amikhez az üzletei és a fodrászszalon útján jutott.

Alexander tehetséges kisfiú volt. Önbizalma egyre erősödött, mert iskolatársai között hamar kitűnt, nemcsak korához képest is gyorsan vágó eszével és azzal a képességgel, hogy az ismereteket, mint a szívacs, szívta magába agya. Már nem az orosz tanító néni, hanem egy angoltanár foglalkozott vele különórákon, mindkettőjük nagy meglepetésére. Xes kedvelte, irigyelte és bámulta is fogadott fiát. Ha alkalma volt rá, hencegett is a gyerek képességeivel, ő maga mindent megtett, hogy Alexander ne felejtse el az orosz nyelvet, amit ő maga is elég jól beszélt.

Xes Alexander

A nyelvek segítségével nemcsak nyelvtani, hanem egyéb ismeretekhez is jutott, olyanokhoz, amelyek meghaladták az iskolai tantárgyak előírt szintjeit. Csupán a matematika és a zene voltak azok a tárgyak, amelyekben nem igazán jeleskedett. Amint középiskolába került, az osztályában elsők között lépett be a KISZ-be, a párt ifjúsági szervezetébe, ahol nagyon hamar tekintélyt vívott ki magának. A gimnáziumban németet kellett tanulnia a kötelező orosz mellett. Xes Alexanderrel szemben mindkét nyelvtanárának határozott kisebbségi érzései támadtak. Az iskola az egyik legjobbnak számított a fővárosban, ahol kitűnni nem volt rendkívüli, de a nyelvek területén a fiúnak alig volt vetélytársa. Hosszúra nőtt fiatalember volt, és ugyancsak hosszú végtagjaival nem igazán tudott mit kezdeni, amikor beszélnie kellett, amit egyébként mindig nagyon élvezett, közben a végtagjai jelentős mozgást fejtettek ki. Tizenhat éves elmúlt, amikor először csodálkozott rá a fiúk és a lányok közötti különbség jelentőségére. A lányokkal szembeni magatartása még sokáig gátlásos volt. A közelébe került lányok gyakran tréfálkoztak rovására, többnyire a háta mögött. Anyjának társaságában találhatott vigasztalást. A hölgyek között voltak néhányan, akik érdeklődéssel

néztek az ifjú zsenire, aki közöttük is, bár csak eleinte, meglehetősen félszegen viselkedett. Alexander gátlásosságát éppen a kedves vendég hölgyek és anyai barátnők segítették feloldani, azzal, hogy tanulmányozhatóvá tették számára azokat a – hölgyekre annyira jellemző – domborulatokat, hajlatokat és nyílásokat, amelyekkel rendelkeztek.

A sikeres érettségi után minden nehézség nélkül nyert felvételt Alexander a moszkvai Lomonoszovról elnevezett egyetem Nemzetközi Kapcsolatok fakultására. Rövid megszakításokkal, valamivel több mint négy évet töltött el, és a diploma mellé nagyon sok jó barátot is szerzett.

Mirjam szerette a társaságot, és a meglehetősen vegyes társaság szívesen jelent meg azokon az összejöveteleken, amelyeket akkoriban még nem partiknak hívtak, de a hangulatuk abban különbözött – például az amerikaiaktól –, hogy a résztvevők mindegyikének volt valami titkolni valója. Ezért aztán még a jó kedvük is erőltetettre sikeredett. Az elég gyakori vendégeskedéseken megjelentek a legfontosabb üzlettársak, azok feleségei vagy barátnői, azok mellett mindig akadtak olyan fiúk, akik örömmel részesültek a hajlatok és görbületek nyújtotta felfedezések örömeiben. Ezért-e vagy másért, az asszonynak kiürült az érzelmi élete. Az urak és a hölgyek, akikre Mirjam számíthatott, vagy olyanok, akik éppen Mirjam befolyását igyekeztek megszerezni, a hasznosságuk feletti örömen túl nem keltettek benne érzelmeket. A fia gyakori távolléte miatt a keletkezett űrt az alkalmi barátok sem tudták kitölteni. Valószínűleg maga sem számított arra, hogy egy kósza ötlet – vagy valamelyik ismerőse ajánlata – nyomán beszerez egy fiatal kutyát, egy hím doberman, amelyik rövid idő alatt meghódítja szívét. Az egyébként mogorva, és szinte fenyegető pillantású eb elválaszthatatlan része lett otthoni életének. A doberman aztán csak az első volt a különböző kutyák sorában, amelyek Mirjam életének társai lettek. Ezek tették számára elviselhetővé az érzelmi deficitet, amit a fia hosszúra nyúlt tanulmányai során eleinte

érezte, és lassan meg is erősödött benne. Moszkva után Alexander pár évet Oxfordban, majd néhány hasznos szemesztert az Egyesült Államokban, a Rutgers Egyetemen töltött, továbbra is állami ösztöndíjjal. Három nemzetközi diplomával érkezett haza, amikor az MDP Politikai Bizottsága utasítására a KISZ Központi Bizottságában kapta azt a megbízatást, hogy sürgősen tájékozódjon a párton, illetve az ifjúsági szervezeten belüli ideológiai mozgólódásokról, azoknak az áramlatoknak az erejéről, amelyek a párt egységét fellazíthatják. A megbízással egyidejűleg a párt Központi Bizottsága póttagjának is megválasztották.

Alexander és Mirjam között már nemcsak és nem elsősorban az anya és fia kapcsolat állt helyre, hanem Mirjamnak az a vágya is teljesült, hogy fiát megismertesse azokkal a diszkrét üzletekkel, amelyek jelentős jövedelmeket hoztak ugyan, de amelyekkel az adott politikai viszonyok között egy bizonyos határon túl már nem terjeszkedhettek.

Alexander tanulmányai nem voltak eredménytelenek. Azonnal átlátta a problémák súlyát, és ötletei is támadtak. Ilyen volt – egyebek között – a következő tanácsa:

– Anyám, meg kell keresni azokat a lehetőségeket, amelyek a nehézkes és bürokratizálódott állami vállalatok vezetőinek figyelmét elkerülték. Nálunk minden paragrafusok közé van szorítva. A paragrafusok közepén van egy lyuk, azokon a lyukakon eddig is sikeresen átcúsztál, anyám, de ha terjeszkedni akarsz, akkor a paragrafusok szövegében keresd meg a réseket. Vannak ilyenek. Ha megtaláltad őket, akkor tágítsd azokat.

– Van elképzelésed is?

– Az Államokban láttam, hogy bizonyos követeléseket a bankok saját eszközeikkel nem képesek behajtani. Nálunk is ez a helyzet. Sok követelés bennragad, mert mire a rendőrség kezébe kerülne a dolog, vagy bírósági végzés születne, már vagy az elévülés, vagy az adósság behajtatlansága miatt veszteség éri a hitelezőt. Többnyire egy másik állami vállalatot. Az USA-ban ezért létrehoztak egy

vállalkozást, amelyik kérlelhetetlenül behajtja az adóson a hitelt, és persze a kamatait és a behajtás költségeit is.

– Hát ez nálunk nem megy.

– Próbáltad már? Nincs másra szükséged, mint néhány kemény legényre, egyvagy két diszkrét és könyörtelen ügyvédre. A jogászaid kinyomozzák a körülményeket, a legények pedig nyomást gyakorolnak.

– Nyomást?

– Világos, nem? Egy megfelelő pillanatban elcsattanó pofon, egy felgyújtott gépkocsi, egy eltűnt családtag, vagy ezek bizalmas körben elhangzó emlegetése hatásos eszköz. Neked, anyám, ezekről nem is kell tudnod. Ezt majd az a kis vállalkozás intézi, amelyik a te cégedtől egészen független lesz. Oszkár apu biztosan tud megfelelő személyeket ajánlani. Az is egy vállalkozás tárgya lehet, ha olyan céget hozol létre, amelyik az ilyen adósságbehajtóktól megvédi a cégeket. A másik javaslatom az, hogy nézz körül, miként hozhatnál létre egy állami hatóságoktól független csoportot, amelyik azzal foglalkozna, hogy az állami vállalatok vezetői részére felméréseket végezne a gazdasági kilátások, a munkaerő, az anyagbeszerzés, az értékesítés, a pénzügyi területéről. A vállalatok vezetőit nem a szaktudásuk, hanem – amint ezt jól tudod – megbízhatóságuk alapján jelölték ki. Nem csoda, hogy hibát hibára halmoznak. Még ebben az államilag felügyelt rendszerben is van annyi rugalmasság, hogy a kereteket tágítani lehessen. Ha egy-két vállalatvezetőt sikeresebbé tudna a csoport tenni, akkor annak már híre terjedne: jövedelme, ennek következtében befolyása növekedne. Gondold csak meg, egy ilyen tevékenység számunkra az ismereteknek gazdag tárházát nyitná meg.

– Hát, fiam, látod, holtig tanul az ember. Tőled sokat fogok én tanulni.

– Rendelkezésemre állok, de van egy kérésem. Félre ne érts, ez nem feltétel. Egy önálló lakást akarok. Haza akarok

hozni egy lányt az USA-ból, akit valószínűleg feleségül is veszek majd.

– Nahát! Nem is mondtad, hogy van valakid.

– Anyám, nem fogadtam én szüzességet. Mindig is voltak lányok az életemben, de még senkivel nem éreztem olyan jól magam, mint Karennel. Azonkívül nem árt tudnod, hogy ez a nő egy nagyon jó családból származik. Második generációs amerikaiak, eredetileg lengyelek voltak, egy nagyon ősi családnak, a Loziak család egyik ágának leszármazói. Ősei sok évszázadon át bankárok voltak. Azt mesélték, hogy már a 14. században voltak magyar kapcsolataik, és magyar királyoknak is hiteleztek már. Az apja egy milliárdos vagyonnal rendelkező befektető céget vezet Kaliforniában, ahol a család egy ottani kisvárosban, Vacavill-ben lakik. Karen amolyan művészféle, szépen zongorázik, fest, de ha lehet, lovagol, szörfözik és még minden egyebet művel. Azonkívül több nyelvet beszél, és közgazdasági diplomája van, amit az elit kaliforniai Saint Marguarite Egyetemen szerzett. Nagyon színes, szinte vad, izgalmas teremtés. Sok múlik azon, hogy milyen körülmények közé tudom hozni, hát ezért kell egy külön otthon.

– Nem kell sokat várnod, fiam, körülnézek és meglátod, hogy milyen lehetőségeket tudok ajánlani. Esetleg megkaphatod a leányfalui kúriát, ha tetszik.

– Anyám, ez nagyszerű ötlet! Én ahhoz nem ragaszkodom, hogy az a lakás itt legyen a városban. Sőt, abba a közeli, zöld környezetben lévő kertes házba vinném legszívesebben Karent. Ő biztosan hozni fogja a kocsiját, amit élvezettel és nagy biztonsággal vezet, így mindenhova eljut, ahova akar.

Karen Loziak tökéletes alakú, de filigrán termetű nő volt, akin legfeltűnőbbek csillogó, mély tűzű, fekete szemei voltak. Ezek a szemek azt a benyomást keltették, hogy mindenén és mindenkin zavarba ejtően átlátnak. Ezt a benyomást csak erősítette, hogy Karen mélységesen kíváncsi volt mindenre, ami körülvette. Pillantása annyira zavarba

ejtő volt, hogy a legkritikusabb asszonyoknak is idő kellett ahhoz, hogy elmosolyodjanak a lány öltözetén, amely a legenyhébb kifejezéssel élve is ízléstelen volt. Karen öltözete tarkább volt, mint egy cirkuszi bohócé. Ruházatának kellékei, színei a legkisebb mértékben sem voltak harmóniában egymással és viselőjükkel. Dús, fekete haja rendetlen csigákban ömlött ki sárgaszínű szalaggal díszített, nagy karimás, tollas, fehér kalapja alól. Lábain a szivárvány minden színével csíkozott térdzokni egészítette ki a mályvarózsa és citromsárga pettyes nyári ruháját, amely szabását illetően leginkább egy hálóinghez hasonlított. Mindehhez olyan öntudatos magatartás járult, hogy csak a háta mögött merték, akik látták, extravagáns megjelenését egy mosollyal nyugtázni.

Alexander volt az egyetlen, akinek nem tűnt fel a szokatlan megjelenés, még akkor sem, amikor a repülőgép lépcsőjén a malomkeréknyi és tollakkal díszített kalappal a fején úgy jelent meg, mintha egy kormánydelegáció legfontosabb tagja lett volna. Méltóságán még az sem rontott, hogy a kezében színes reklámtáskát lóbált, és azzal integetett az épület erkélyén várakozók felé, miközben szilvaalakú, bájos arcán sugaras mosolyt küldött feléjük, akik között ott magasodott Alexander is. Kis termetéhez tökéletes alak tartozott, amit feszes farmernadrágja és nyáriasan viselt, kreolos arcszínét kihangsúlyozó, sárga selyemblúza az első pillantásra elárult. Ilyen pillantásokban nem volt hiánya, amíg a gép lépcsőjén lesétált és elfoglalta helyét a fogadótérig közlekedő buszban. A formaságok gyors elintézése, a meleg fogadtatás után a frankfurti repülőtérén tévedésből lemaradt két bőrönd hiányának bejelentése és jegyzőkönyveztetése után, valamint a meglévő három bőrönd átvétele után Alexander az állami luxusautóba, egy csillogó fekete Audiba ültette vendégét, aki kíváncsian nézett körül a repülőtérén, és meglepetten látta, hogy az eredeti elképzeléséhez mérten modernnek és nagyobbinak látszó reptéren szállt le a gépe.

Alex udvariasan a repülés körülményeiről érdeklődött, és igyekezett elterelni a lány figyelmét arról a meglehetősen szűk útról, amelyiken a városközpont felé autóztak. A lány tisztában volt azzal, hogy olyan országba került, ahol kommunistának nevezett társadalmi rendszer működött hosszú ideig, de azt a virágzást, amiről hallani lehetett New Yorkban, nem sikerült az első benyomása során felfedeznie. A nagyforgalmi úton Alexander biztos kézzel vezette a kocsit, és közben kitűnő angolságát csillogtatva számolt be Karen első magyarországi programjával kapcsolatos elképzeléséről. Karen kijelentette, hogy legelőbb egy fürdőre van szüksége, fürödni akar, aztán egy jót aludni, átöltözni, és majd csak azután lehet szó minden másról. Alexander, hogy a lány kedvében járjon, felhajtott vele a Dunazug alacsony hegyei alatt megszerzett, és már elegánsan berendezett leányfalui villába. Akkoriban már nem tartottak kutyákat. Karen meglepődve nézett körül a szépen gondozott és májusi pompájában tündöklő, házat ölelő kertben.

– Are you living here? It's wonderful! Is this your home?
– Alexandernek az járt a fejében, hogy a lánynak meg kellene tanulnia magyarul, különben soha nem fogja megérteni a környezetét. Az is csak most jutott eszébe, hogy Karen mellett valószínűleg sokszor kell majd tolmácsként működnie, amire előreláthatóan nem lesz elég ideje. A lány a fürdőkád méreteivel nagyon meg volt elégedve, és gyerekként pancsolt a vízben, amely simogatóbbnak tűnt, mint az otthoni, és leginkább arra a fürdőre emlékeztette, amiben egy izlandi szállodában volt része. Az első találkozásukkor egy percre sem fordult meg a fejében, hogy ezzel a hórihorgas magyarral tartós kapcsolata lesz. Érdekes volt ez a közel ötvenéves férfi, akin ez a kor alig látszott, és aki egyaránt idézni tudott Turgenyevtől, Puskindtól, Walt Whitmantól és Poe-tól, olyan angolsággal, ami furcsa keveréke volt a raccsoló angolnak és a szótagelnyelős keleti parti amerikaiinak. Viszont minden merevsége mellett láttott benne valamiféle kisfiús zárkózottságot és mértéktar-

tást. Hanem az ország elég egzotikusnak, elég kalandosnak ígérkezett, ezért is fogadta el a meghívást. Sok lány volt az egyetemen, akik lelkesedéssel beszéltek azokról a szociális vívmányokról, amelyekkel a legtöbb liberális lapban a magyarországi helyzetet jellemezték. A „béketábor legvidámabb barakkja volt”, írták a kommentátorok. A ház, ahova Alex hozta, lehetne valahol New Jersey-ben is – gondolta a lány –, ott is vannak erdőközeli házak. A fürdőszoba minden várakozását felülmúlta. A házban, mint kiderült, egyedül voltak. Alexander köntöse, amit a kádból kilépve magára öltött, olyan hosszú volt, hogy óvatosan kellett benne lépkednie. Alexander terített asztallal várta. Furcsa formájú kenyér, sonkaszelet, vaj, lágy tojás, tej, kávé, tea kínálták magukat az ízlésesen, ezüsttel, finom porcelánnal ékes asztalon.

– Finom magyar bor is van a háznál, meg kell majd ismerkedned vele. Nem kell szégyenkezni a kaliforniaiak előtt. A magyar borok mindig is híresek voltak.

Karen a fonott kalácsba szeretett bele: a finom, friss kalács, amit csak úgy üresen kóstolgatott, számára szokatlan ízvilágot jelentett.

– Ez remek volt, Alex, ha ebben a volt kommunista országban minden ilyen kellemes, mint a fürdő és ez a cake, nem tudtam, hogy ilyen nálatok a kenyér, akkor rajta lesznek, hogy otthon is ilyen világ legyen.

– Nem, kedvesem, ez még nem egészen így van. Először is ez csak volt kommunista ország, most már nem az. Mi ezt a cake-et kalácsnak hívjuk, és még nem mindenkinek az asztalán van túl gyakran. De a pártunk azt hirdeti, hogy mindent megtesz, hogy mindenkinek, aki megérdemli, az asztalán legyen kalács.

– Te valamiféle arisztokrata vagy?

– Nem, nem vagyok. De a vendéget meg szoktuk tisztelni. Én azt akarom, hogy te az egész életedben a vendégem légy.

– Az asztalodnál?

– Az asztalomnál és az ágyamban is. Tudod, Karen, én egy kis birodalmat építettem fel anyám segítségével. Ez a birodalom arra vár, hogy hódítson, hogy nagy legyen, a legnagyobb legyen. Ez életem tartalma és célja. Azt akarom, hogy te légy a királynője.

– Milyen romantikus lettél, Alex. Majd meglátom, hogy ki a fontosabb. A birodalom, vagy a királynő. Most lássuk, hol van az ágyad.

Alexandernek nem esett nehezére karjába kapni a lányt, és úgy vinni be a hálószobába, ahol olyan ágy várta, amelyet még ő maga sem használt. Úgy alakultak az események, hogy az ágy, akármilyen kényelmes volt is, az ágy-nemű, akármilyen tiszta, friss, illatos volt is, egyiküknek sem nyújtott olyan nagy örömet, amilyenre számítottak. Alexander ösztöneiben kitörölhetetlen nyomokat hagytak azok az évek, amelyeket férfiak, fiúk társaságában töltött, különböző kampuszokon. Karen megérezhetett ebből valamit, mert hiába igyekezett, azt a különös távolságtartást ezúttal is érezte. Csalódását saját fáradtságával magyarázta. Hamarosan el is aludt. A férfi óvatosan felkelt melőle és átment a nappaliba, ahol a telefon volt. Anyját hívta.

Mirjam kevés szót vesztegetett a lánnyal kapcsolatos érdeklődésre.

– Amilyen gyorsan csak tudsz, gyere be a városba, hozd a lányt is, ha akarod. De most rendkívüli helyzet van. Egy férfi keres, azt mondja, hogy a te kedvedért jött Moszkvából. Azt mondja Nikita Kleinszki-nek hívják, és neked régi jó barátod. Szobatársad volt a kollégiumban, amikor Moszkvában laktál. Mit mondjak neki?

Alexandert váratlanul érte a hír, de azt tudta, hogy nincs olyan ok, ami miatt elhalassza a találkozót. Óvatosan benézett a hálószobába, ahol a lány összegömbölyödve, embrió pozícióban aludt, mozdulatlan testét nézte egy rövid percre, majd vállat vonva az ajtót óvatosan behajtotta. Egy papírlapra néhány sort írt, és a levélkét az ebédlőasztalra tette, hogy a lány megtalálja, ha távolléte

alatt felébredne. A nagy fekete Audi a gyér forgalomban húsz perc alatt tette meg az utat, jó párszor túllépve a megengedett sebességhatárt. Nem kellett tartania attól, hogy a rendőrök megállítanák. Nikita Kleinszkij és Xes Oszkár várták az anyja házának dolgozószozábanak kinevezett helyiségében. A kényelmes bőrbevonatú fotelek, a sötét tónusú tapéta és a roskadásig megtelt könyvespolc csak annyiban különbözött egy angol lord hasonló célú helyiségétől, hogy itt a falakon még a szocializmus nagyjainak; Marx, Engels, Lenin festett portréi függtek a falakon az ősök helyett. Nikita egy centivel sem volt alacsonyabb, mint Alexander, de sokkal testesebb alkatú. Már erősen kopaszodó, magas homlokú és sápadtnak tűnő lófeje derűsen nézett barátjára, és erős öleléssel, csókkal fogadta. Arcán a viszontlátás öröme oldotta fel a természetes szigorúságot, amelyet, ha éppen nem mosolygott, ezüst keretes szemüvege még jobban kihangsúlyozott. Ő hozta azt az üveg vodkát, amivel a találkozás öröme meg kellett ünnepelniük. Alexander fejében egy korábbi beszélgetés emléke jelent meg. Kleinszkij akkori szavaira még ez alkalommal is emlékezett.

– Alexander, drága barátom, tudom, hogy vitorlátokat mindig is a keleti szél dagasztotta. Ezért vagyok most itt. Nagy változások lesznek, és ezt neked tudnod kell, fel kell ezekre készülnöd.

– Miről van szó?

– Alexander Oszkarevics, te tudod, hogy jók az értesüléseim. Most is azok. Azt kell tudnod, hogy a kormányunk látja, hogy egyre nagyobb teher voltatok nekünk. Nem, nem Magyarország, illetve nemcsak, hanem az egész Varsói Szerződés, úgy ahogy volt. Előbb-utóbb saját lábakra kellett állnotok. Szovjet-Oroszország nem volt képes ellenállni annak a nyomásnak, ami ránehezedett, ezért vissza kellett húzódnunk. De ez most már történelem. Most Oroszország vagyunk. Új taktikát kellett bevezetnünk. Azért őriztük a barátságot, és hoztunk létre vállalatokat, azt is, amit én vezetek.

– Ebben nekem mi a feladatom?

– Ne vágj közbe, barátocskám. Úgy megtanultam a mondókámat, hogy végig akarom mondani. Szóval, az új taktikába belefér, hogy megőrizzük régi barátságunkat. Annak semmi köze a politikához. A lényeg az, hogy barátok maradtunk, de ezt nem hangoztatjuk egy ideig. Szépen szüneteltetjük a bolsevik technikákat. A vörösből átmenyünk rózsaszínbe, ha érted, amit gondolok. Na, de várd ki a végét. Mi elmentünk, legalábbis látszólag, és ti egy idő után elhitethettétek, hogy ez a ti érdemetek. Egy idő után kikerülhetetlenek lettetek. Te, barátom, most már vállalj szerepet a közéletben is, és segíts azoknak az elvtársaknak, akik itt maradtak. Ők mindent tudni fognak, és tájékoztatnak. Attól nem tartok, hogy anyagi gondjaid lennének. Ha bármilyen gondod lesz, számíthatsz ránk, ahogy mi is számítunk rád.

Az üveg félig üres lett, amikor Nikita Kleinszkij rátért mostani jövetele okára. Arca komoly lett, de a jóakarát szándéka átsütött ezen a komolyságon.

– Most arra kérlek, Alexander Oszkarevics, hogy ezután se hagyd cserben barátainkat, ők a támaszaid lesznek. Vedd körül őket jó barátokkal, teremts nekik lehetőséget ahhoz, hogy hivatalhoz, befolyáshoz jussanak. Kapjanak új neveket, hogy magyarnak látszanak. Te segíts nekik, mi pedig bízunk benned. Tudjuk, hogy Amerikából hoztál vendéget. Kövess el mindent, hogy jól érezze magát. Kötelezd le valamivel, hogy eszébe se jusson elmenni. Vedd feleségül. Utánanéztünk, jónak találjuk a választásodat. Az apját is hívd el Magyarországra, előbb-utóbb a tőkéjére is szükségetek lesz. Tartsd féken más irányú vonzalmaidat.

– Azt hiszem, értem az üzenetet. Számíthatsz rám minden tekintetben. Ebédelj nálunk, Nikita Kleinszkij!

– Haraso! Köszönöm a meghívást, ha ráérnék ebédelni veled, akkor nem hívatlak olyan gyorsan el a házadból. Tovább kell utaznom, még ma Prágában kell lennem. Van egy vállalkozásunk ott is, mint itt Budapesten. Teljesen tör-

vényes, hivatalos minden, ami kell hozzá. Az irányítás az én nevemen van, de gondolhatod, nekem is vannak főnökeim. A cég amolyan szolid őrző-védő vállalkozás. Kitűnő szakemberekkel. Ha különleges munkára van szükséged, fordulj a Spyorg-hoz. Biztos velem fogsz találkozni. Két tanácsom van még. Miközben politizálsz, azért őrizz meg minél nagyobb befolyást a gazdaságban és a sajtóban. Az ideológiát pedig hagyd az idiótákra. Neked a jövőt kell támogatnod, és továbbra is az internacionalizmus útját járnod. Alkalmas vagy erre, Alexander, bízunk benned.

Karen felébredt, és egy hirtelen mozdulattal felült. Körülnézett. Az volt a benyomása, hogy egy szállodai szobában van, annyira személytelennek tűnt minden. A sötétítőfüggönyök az ablak elé lettek vonva, de a nap fénye átderengett a nehéz brokát anyagon is. Felkelt, nyújtózkodott, majd rájött, hogy egyedül van a szobában.

– Alex! Alex! Where in the hell are you?

Magára kapta a fehér fürdőköntöst, amely hosszabban leért, mint a lába. Nem törődött azzal, hogy a köntössel végigseperte a szőnyeget. Végigjárta a lakást, és már minden helyiségbe, szobába bekukkantott, amikor véletlenül az ebédlőasztalra tévedt tekintete. Az üzenet megértette vele, hogy egyedül van. Fáradtsága elmúlt, helyét a kíváncsiság vette át. Bement a szobákba, kinyitotta a szekrényeket. Egyre jobban megerősödött az a benyomása, hogy egy olyan lakásban jár, ahol nem laktak addig. A könyvespolcokon egy árva könyvet sem talált, a szekrényekben nem voltak ruhák, ágyneműk. Ám a konyhában a hűtőgép tele volt mindenféle enni- és innivalóval, az egyik fiókban elegáns étkészletet, evőeszközkészletet talált, az utóbbi láthatóan ezüsből. Ilyenekkel volt az ebédlőasztal is megterítve. A fürdőszobában is minden volt, amire egy férfinak és nőnek szüksége lehet azon a helyen. A nappaliban kényelmes, bőrbefonatú ülőgarnitúrát rendeztek el úgy, hogy a kis dohányzóasztal fölött jó rálátás legyen a nagyképer-

nyós Sony tévékészülékre. Ott volt egy, az Államokban is legjobbnak számító hi-fi készülék és videó berendezés is. A tévét bekapcsolta, de csak sistergést hallott. Úgy tűnt, hogy a készülék még nincs is behangolva. Nem törődött azzal, hogy csak fürdőpapucs van a lábán, kilépett a lakásból, lement azon a három lépcsőfokon, amelyik szélesen a bejárat előtt állt. Az alsó lépcsőfokokat mindkét oldalon egy ragadozómadár kőszobra őrizte. Mögöttük magas tujabokrok ölelték a feljárót. Néhány lépéssel eltávolodott, majd visszatekintett a házra. Érkezésekor nem vette észre, hogy a homlokzatot timpanon ékesíti, amelyet öt oszlop tart. Az épületen látszott, hogy nem a túl távoli múltban építették vagy újították fel. A halványsárga és fehér színek harmonikusan illeszkedtek a kert és a környék zöld pompájához. Karennek kedve támadt megnézni a kertet is, amit a rácsos kaputól a házig vezető néhány méteres úton tiszafabokrok párhuzamos sora választott el a kertnek a háztól jobbra, balra kiterjedő és az épület mögé is terpeszkedő nagyobbik részétől. Felfedező útra indult. Láttá, hogy a kertet gondos kezek ápolják. Színorgiát tartó rózsák, daliás nárciszok, számára ismeretlen nevű, izgalmas formájú virágos növények, amelyek illattá kiáltották a májust és kinyílásuk boldogságát. Hátról, a domboldali részen gyümölcsfákat talált. Azok katonás rendben sorakoztak és követtek a lankának a domb felé emelkedő vonalát. Az almát és körtét, cseresznyét termőket felismerte. A méltóságot sugárzó, gazdag lombú dió- és gesztenyefák gyönyörűek és idegenek voltak. Sétáját a közeli erdő bozotos sűrűjének és a kertnek szépséges neszei kísérték. Madarak röppentek fel és ültek vissza fészkeikre, és folytatták esti koncertjükre a hangolást. Látták, hogy a fehér köntöst viselőtől nem kell tartaniuk. A kert egyik oldalán egy padot talált. A pad egy fehér, antik ruhát viselő női szobor felé volt fordítva. A szobor talapzatán elmosódott felirat.

– Majd meg kell kérdeznem Alexet, hogy mit jelent az, ami oda van írva.

Leült a padra, és akkor vette észre, hogy egy ciprusokkal körbevett helyre került. Különös hangulatot sugallt a hely, és ez a hangulat a lányt hatalmába kerítette. Valamiféle melankóliát, vagy inkább nyomasztó érzést keltett benne. Talán a fák sugallták vagy a nesz, ami az ágaik között születhetett. Utoljára egy salzburgi temetőben érzett hasonlót, ahol a sírok közt érte egy vihar, de ott nem volt egyedül.

– Hol a csudában vagyok? – kérdezte magától. Odalett jó hangulata – Alex jöhetne már! Igazán nem volt helyes, hogy így magamra hagyott.

Karen még soha nem volt egyedül idegen helyen. A magány érzése új volt, és rémületet keltő.

– Miféle hely ez, amelyik olyan szép, olyan kedves lehetne, ha itt lenne valaki? Ha csak az, aki a kertet ápolja, itt lenne valahol. Különös a lakás is, az, hogy minden új. Nincs benne semmi személyes. Mit akarok én ettől a férfitől? Mit akarok én ettől az országtól? Alexen kívül nem ismerek senkit.

Eszébe jutott, hogy valahol lennie kell egy telefonnak. Talán valakit felhívhatna, például Kaliforniát, az otthonát, vagy valakit Ausztriában, ott sok barátja van. Visszasietett a házba, a kert csodái már hidegen hagyták. Nem elemzte az érzéseit, mert akkor szembesülnie kellett volna azzal, hogy fél. Megkereste kékításkáját a nappaliban. – Az útlevelem? – megtalálta s ettől megkönnyebbült. Valahol a lakásban megszólalt a telefon. Nagyot sóhajtva ment a hang után. Ott volt a készülék a hálósobában, láthatta volna, amikor felkelt. Alexander kért bocsánatot, magyarázkodott egy fontos és halaszthatatlan tárgyalásról. Kérte, hogy Karen készüljön fel, mert rövidesen érkezik, beutaznak a városba, hogy Karent bemutatthassa a szüleinek. A telefon megnyugtatta, de a rövid ideig tartó rémület, mint egy kellemetlen emlék, az átértett és felfedezett magány fájdalma elraktározódott benne. Egy könnyű nyári ruhát választott abból a kevésből, mert ruhatára nagyobbik ré-

sze még valamelyik repülőtéren vesztegelt. A sminkeléshez mindent megtalált, amire szüksége volt. Szép akart lenni, jó benyomást kelteni azokban, akikkel találkozni fog. A hajával nem tudott mit kezdeni. A rakoncátlanul göndörödő fekete fürtök mindig elegendők voltak arra, hogy figyelmet keltsenek. És Karen szerette, ha figyelmet keltett. Csodálatos érzés, amikor a tekintetek feléje fordulnak, és nemcsak haját, hanem igazán bájos vonásait, hibátlannak tartott alakját is megbámulják.

Már majdnem elkészült, amikor Alexander megérkezett.

– Sokáig aludtál? A telefon ébresztett fel? Sajnálom, hogy el kellett mennem. Olyan fordult elő, amihez a személyes megjelenésem kellett. Előre nem volt látható az eset. Kérlek, bocsáss meg.

Karen megbocsátó volt, és elárulta, hogy már elég régen felébredt, és bejárta a kertet is – Kinek a szobra van a kertedben?

– Szobor? Igen, tudom, hogy mire gondolsz, de nem tudom, hogy kinek a szobra. Még az előző tulajdonostól maradt itt. Anyám csak rendbehozott itt mindent, mert nagyon el volt hanyagolva, közel hatvan évig gazdátlanul állt. A szobor is csak úgy maradt itt, mint a fák többsége. Az egész ház most a miénk lesz, a te otthonod is, ha úgy döntesz.

A város felé vezető úton Alex egyfolytában a vállalkozásairól beszélt. Karen a gyéren kivilágított utat figyelte.

Hóbor Klára és Vassy Bernát Junior

Vassy Bernát 45 éves korára is csaknem egészséges, sportos alkatú férfi lett volna, de az „egész”-ségével mégis volt gondja, tekintettel arra, hogy mind a két lába alkalmatlan volt arra, hogy a nem túl súlyos testét elbírja. A szerencsétlen embert egy olyan közlekedési baleset kényszerítette kerekes székbe, amelyben ő maga teljesen vét-

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!

Az Ad Librum PodPress szolgáltatása keretében mindazt kínálja, ami kéziratából professzionális könyvet hoz létre:

- könyvészet (ISBN beszerzés, vonalkód készítés, kötelespéldányok kezelése, helyes címnegyed és bibliográfiai adatok);
- szöveggondozás (gépelési, nyelvtani, központosági, nyelvhelyességi, stiláris hibák javítása, egységesítés);
- tördelés (megfelelő oldal és tükör kialakítása, szövegközi helyes tipográfia, jegyzékek létrehozása, képek szkennelése);
- borítótervezés (beleértve a jogtisztá illusztráció beszerzését, együttműködésben a szerzővel);
- digitális nyomtatás (Xerox színes és fekete gépeken többfajta méretben és kötészettel);
- marketing (külön weboldal minden szerzőnek, boltmarketing, letölthető részlet (mint ez a pdf fájl is), hírlevél, prospektus);
- terjesztés (saját online könyvesbolt, partnerboltok és könyvesboltláncok).

A végeredmény olyan könyv, amely megfelel a kiadói és könyvterjesztői elvárásoknak.

KÖNYVEK KÍVÁNSÁGRA!

A kívánság szerinti digitális nyomtatás egyszerre csak kis sorozat (20-500 példány) finanszírozását igényli, a gyors utánnyomások révén pedig korlátlan ideig a könyvpiacon tarthatóvá válik a kötet.

További információ:

<http://podpress.hu/>

<http://adlibrum.hu/>

Ad Librum Kft. irodája

Porta Irodaház 5. em. 17. 1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590, (06-20) 510-1558. Email: info@adlibrum.hu

ADJA KI KÖNYVÉT!

Szerzői és intézményi kiadások gondozása